

Gregg Braden

EFFECTUL ISAIA

Decodificarea științei pierdute
a rugăciunii și a profeției

Ediția a II-a, revizuită

Traducere din limba engleză
de Monica Vișan

EDITURA FOR YOU
București, 2016

INTRODUCERE

Poate să existe o știință pierdută care să ne permită să transcendem tiparele războiului, distrugerii și suferinței, demult prezise pentru momentul nostru istoric? Este oare posibil ca undeva, în ceața memoriei, să se fi petrecut un eveniment care să fi lăsat un spațiu gol în capacitatea noastră de a înțelege cum trebuie să relaționăm cu lumea noastră și unul față de celălalt? Dacă așa stau lucrurile, putem noi oare ca prin umplerea acestui spațiu să preîntâmpinăm cele mai mari tragedii care se anunță pentru omenire? Texte vechi de 2 500 sute de ani și datele adunate de știința modernă sugerează că răspunsul la aceste întrebări și la altele asemănătoare este un vibrant DA! În plus, în limbajul specific vremii lor, cei care au vrut să ne atenționeze ne-au vorbit despre tehnologii puternice aflate în directă legătură cu viața noastră de astăzi. Prima este cea reprezentată de știința profeției, care ne permite să întrevădem consecințele viitoare ale alegerilor pe care le facem în prezent. Cea de-a doua este sofisticata tehnică a rugăciunii, care ne permite să alegem ce profeție referitoare la viitor vrem să transformăm în realitate.

Secretele științei noastre pierdute par a fi constituit un lucru împărtășit tuturor în mod deschis de către unele societăți și tradiții ale trecutului. Ultimele rămășițe ale acestei înțelepciuni dătătoare de putere s-au pierdut în tradiția occidentală prin dispariția unor texte rare în secolul al IV-lea. Anul 325 d.Hr. este acela în care elementele-cheie ale moștenirii noastre deja vechi la această dată au încetat să mai fie o comoară la îndemâna tuturor și au fost încredințate tradițiilor ezoterice ale școlilor

misterelor, înaltei preoțimi și ordinelor monahale. Privite prin ochii științei moderne, traduceri recente ale unor texte precum Pergamentele de la Marea Moartă și ale documentelor de factură gnostică din bibliotecile Egiptului au adus o înțelegere nouă și au deschis ușile spre înfăptuirea lucrurilor la care se face aluzie în folclorul străvechi și în basme. Abia acum, la aproape două milenii după ce au fost scrise, suntem în măsură să adevărim existența unei forțe care există în interiorul nostru, o forță foarte reală care poate să pună capăt suferinței și să aducă o pace durabilă în lumea noastră.

Autorii din Antichitate ne-au lăsat un puternic mesaj plin de speranță, scris în cuvintele vremii lor. Viziunile profetului Isaia, de exemplu, au fost consemnate cu 500 de ani înainte de venirea lui Hristos. Pergamentul lui Isaia este singurul manuscris descoperit în stare intactă și integrală între Pergamentele de la Marea Moartă în 1946, montat pe un cilindru vertical care face posibilă desfășurarea lui. Acum este expus în Altarul Muzeului Cărții din Ierusalim. Considerat de neînlocuit, exponatul este protejat printr-un sistem care permite să fie retras înăuntru unei bolți acoperite cu uși de oțel în eventualitatea unui atac nuclear, astfel încât pergamentul să se păstreze și pentru generațiile viitoare. Vechimea, caracterul integral și forma scrisă a Pergamentului lui Isaia ne asigură oportunitatea unică de a-l putea considera un document ce înglobează multe profeții cu privire la vremurile noastre istorice. În afară de faptul că se referă în termeni specifici la anumite evenimente precise, el ne dezvăluie o perspectivă generală asupra vechilor profeții prin care descoperim o temă comună. Ori de câte ori se face referire la viitorul corespunzând timpului actual, profețiile urmează un model clar: descrierea catastrofelor este imediat urmată de o viziune legată de viață, bucurie și speranță.

În cel mai vechi manuscris de acest gen cunoscut, Isaia își începe viziunea asupra variantelor de viitor posibile vorbind

în amănunt despre o vreme în care se va produce o distrugere globală la un nivel fără precedent. El descrie amenințătorul moment ca pe un timp în care „pământul va fi pustiit, el va fi jefuit” (*Isaia* 24, 3¹). Privirea sa asupra unui timp ce va să vină oglindește îndeaproape descrierea multor altor profeții aparținând unor tradiții diferite, incluzându-le pe cele ale amerindienilor hopi și navajo, ca și pe cele ale mayașilor din Mexic și Guatemala.

În versetele care urmează după această descriere a prăpădului asistăm însă la o schimbare totală a viziunii lui Isaia, care se referă acum, parcă în mod neașteptat, la pace și la vindecare: „Că izvoare de apă vor curge în pustiu și pâraie în pământ însetat. [...] Pământul cel fără de apă se va preface în bălți și ținutul cel însetat va fi izvor de apă.” (*Isaia* 35, 6–7) Isaia adaugă că „cei surzi vor auzi cuvintele cărții și ochii celor orbi vor vedea fără umbră și fără întuneric” (*Isaia* 29, 18).

Vreme de aproape douăzeci și cinci de secole, savanții au interpretat în mare măsură aceste viziuni ca reprezentând descrierea unor evenimente ce urmează să se întâmple în exact ordinea în care sunt descrise în papirusul lui Isaia: la început distrugerea, după care un timp al păcii și al vindecării. Este oare posibil ca aceste viziuni aparținând altui timp să se refere la altceva? Se poate ca percepțiile profeților să reflecte capacitățile unor maeștri inițiați de a se strecura între lumile corespunzând mai multor variante de viitor și de a înregistra experiențele caracterizând aceste variante pentru a le prezenta generațiilor următoare?

Dacă da, detaliile acestor călătorii pot oferi indicii importante asupra unui timp ce încă n-a venit.

Împărtășind credința fizicienilor din secolul XX, vechii profeți au văzut timpul și cursul istoriei ca pe o cărare ce poate fi străbătută în două direcții, înainte și înapoi. Au recunoscut că

¹ Pentru traducerea pasajelor biblice s-a folosit ediția *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1997. (n. red.)

viziunile lor descriu doar posibilități în legătură cu un anume moment, și nu certitudini, iar fiecare posibilitate lua în calcul condițiile existente în momentul în care era emisă profeția. Când condițiile se schimbau, rezultatul profețiilor se schimba și el în consecință. De exemplu, viziunea despre război a unui profet putea fi văzută ca un viitor posibil numai dacă circumstanțele sociale, politice și militare ale timpului aferent profeției rămâneau aceleași.

Aceeași linie de argumentare ne reamintește că schimbarea cursului acțiunii noastre la un moment dat, uneori cu doar foarte puțin, poate să ne redirecționeze întregul viitor. Principiile se aplică unor circumstanțe cum ar fi sănătatea, relațiile sau, într-un context mai larg, bunăstarea lumii ca atare. În cazul războiului, știința profeției i-ar putea permite unui vizionar să-și proiecteze capacitatea de a vedea într-un moment al viitorului și să-i avertizeze pe contemporani cu privire la consecințele acțiunilor lor. De altfel, multe profeții sunt însoțite de rugăminți pătimase prin care profeții le cer oamenilor să se schimbe pentru a se evita ceea ce ei au văzut.

Percepția profetică asupra unor evenimente ce s-ar putea produce în viitor ne stimulează în a face o analogie cu drumurile paralele, cărări ale posibilului ce se îndreaptă atât spre viitor, cât și spre trecut. Uneori, traseele drumurilor par a urma o curbă, astfel încât fiecare cărare se apropie foarte mult de cea vecină ei. Exact acestea sunt punctele în care profețiilor din Antichitate li s-a părut că vălurile dintre lumi devin foarte subțiri. Cu cât vălurile sunt mai subțiri, cu atât devine mai ușor să alegi traiectoria noi pentru viitor, sărind de pe o cărare pe alta.

Oamenii de știință din prezent studiază cu atenție asemenea posibilități, creând chiar denumiri pentru evenimente ca atare și fiind uneori aproape siguri că pot determina locurile unde se interconectează lumile. Folosind expresii de genul „unde temporale“, „trasee cuantice“ și „puncte de alegere“,

profeții ca acelea aparținând lui Isaia capătă semnificații noi și foarte importante. Ele înseamnă mai mult decât niște prognoze privind evenimente ce s-ar putea produce într-un viitor oarecare și devin o anticipare a consecințelor la care pot duce alegerile adoptate în prezent. O asemenea descriere ne trimite de multe ori cu mintea la imaginea unui mare simulator cosmic, care ne permite să fim martori la efectele posibile pe termen lung ale acțiunilor noastre.

Surprinzător de similar principiilor cuantice, care sugerează că timpul este o colecție de rezultate diverse și modificabile, Isaia merge un pas mai departe, reamintindu-ne că eventualitățile viitoare sunt de fapt determinate de alegerea colectivă făcută în prezent. Împărtășind o alegere, mulți oameni amplifică efectele și accelerează producerea rezultatului. Un exemplu foarte clar cu privire la acest principiu al fizicii cuantice îl reprezintă rugăciunile în masă prin care se cere un miracol și când survin salturi bruște de la un rezultat viitor la altul prin transformarea realității prezente. La începutul anilor 1980, efectele rugăciunii concentrate erau analizate prin prisma experimentelor efectuate în zonele urbane cu rate înalte ale infracționalității.¹ Prin asemenea studii a fost consemnat în literatura de specialitate – și nu numai – efectul dirijat al rugăciunii. Oare se aplică aceleași principii și în cazul unor suprafețe mai mari, poate chiar la scară globală?

Pe 13 noiembrie 1998, s-a convenit ca pe întreaga planetă să se desfășoare rugăciuni colective ca alternativă pașnică într-un moment în care tensiunile politice atinseseră cote foarte înalte în multe părți ale Globului. Este deosebit de interesant că această zi a reprezentat data la care a expirat ultimatumul

¹ Michael C. Dillbeck, Garland Landrith III și David W. Orme Johnson, „The Transcendental Meditation Program and Crime Rate Change in a Sample of Forty-Eight Cities“, *Journal of Crime and Justice* 4 (1981), pp. 25–45.

adresat Irakului în ceea ce privește conformarea sa față de decizia ONU de a verifica situația armamentului din această țară. După luni de negocieri fără niciun rezultat care au vizat obținerea accesului în zone sensibile, națiunile occidentale și-au exprimat clar poziția conform căreia, dacă Irakul refuza să se supună, aliații urmau să lanseze o campanie masivă și intensivă de bombardamente menită să distrugă locurile suspectate că ar adăposti un anumit gen de arme. O asemenea campanie ar fi produs cu siguranță mari pierderi de vieți omenești, atât în rândul militarilor, cât și al civililor.¹

Conectați prin rețeaua de comunicare mondială, mai multe sute de mii de oameni s-au pronunțat pentru pace într-o rugăciune colectivă sincronizată cu grijă la nivel de secundă în aceea seară. În timpul rugăciunii s-a petrecut un eveniment pe care mulți îl consideră un miracol. Cu treizeci de minute înainte de atacul aerian, președintele Statelor Unite a primit o scrisoare de la oficiali irakieni prin care aceștia declarau că vor coopera acum cu inspectorii ONU, permițând verificarea de către aceștia a armamentului țării. Ca urmare, președintele Statelor Unite a emis un ordin rar primit de către forțele americane: acela de a „rămâne la sol“, termen militar pentru abandonarea unei misiuni.²

Șansele ca un asemenea eveniment să se producă printr-o coincidență, simultan cu rugăciunea globală, sunt mici. Scepticii au considerat acest sincronism drept „întâmplare“. Totuși, date fiind rezultatele similare înregistrate anterior în locuri precum Irak, Statele Unite și Irlanda de Nord, un număr tot mai mare de fapte concrete sugerează că efectul rugăciunii colective reprezintă mai

¹ David W. Orme-Johnson, Charles N. Alexander, John. L. Davies, Howard M. Chandler și Wallace E. Larimore, „International Peace Project in the Middle East“, *The Journal of Conflict Resolution* 32, nr. 4 (decembrie 1988), pp. 776–812.

² John F. Harris, „U.S. Launches, Then Aborts Airstrikes after Iraq Relents on U.N. Inspections“, *Washington Post*, 15 noiembrie 1998.

mult decât o coincidență. Confirmând un crez descoperit în texte vechi de sute de ani, evidența arată cât se poate de clar că alegerea mai multor oameni, *concentrată într-un anume fel*, are un efect direct și măsurabil asupra calității vieții noastre.

Chiar dacă multe schimbări nu pot fi explicate prin mijloace obișnuite, principiile din fizica cuantică văd în ele rezultatul acțiunii forței interioare a unei alegeri colective sau de grup. Poate încifrată în tradiții străvechi până când gândirea din zilele noastre a putut-o recunoaște, știința pierdută a rugăciunii oferă calea spre evitarea bolilor, distrugerilor, războiului și morții prognozate pentru viitorul nostru. Alegerile noastre individuale fuzionează, producând un răspuns colectiv față de prezent, cu implicații care pot afecta câteva zile, dar și viitorul a multe generații de acum încolo. În prezent deținem limbajul prin care să aducem acest mesaj de speranță și promisiune a împlinirii în fiecare moment al vieții noastre.

Deși mai este până să se îplinească în totalitate viziunile sumbre ale lui Isaia, un număr tot mai mare de oameni de știință, filosofi și cercetători consideră că asistă la semnele premergătoare multor evenimente pe care profetul le-a prezis pentru acest moment al existenței noastre istorice. Se poate oare ca străvechi chei de descifrare a secretelor, precum papyrusul lui Isaia, să fi supraviețuit vreme de peste două milenii purtând un mesaj atât de puternic fără să nu fi fost recunoscute până când n-a fost înțeleasă natura în sine a lumii noastre? Voința noastră de a accepta o asemenea posibilitate poate deveni harta noastră pentru evitarea suferinței prezise de o serie întreagă de viziuni referindu-se la viitorul nostru.

„Și am văzut cer nou și pământ nou. [...] Și am auzit, din tron, un glas puternic care zicea: [...] moarte nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci cele dintâi au trecut.“

Apocalipsa Sf. Ioan Teologul 21, 1 – 4

CAPITOLUL 1

TRĂIM ZILELE DESCRISE DE PROFETII

Miza poveștii

Dintr-un anumit motiv, omul mi-a trezit atenția în timp ce traversam holul, trecând pe lângă toaletă și telefoane. Poate că era vorba de lucrările sale de artă, expuse pe perete. Poate că erau bijuteriile, ce se arătau vederii, modest, dintr-o ladă sculptată manual, așezate pe o bucată de fetru. Mai degrabă nu, totuși. Cred că au fost cei trei copii care îl înconjurau. Neavând eu însumi copii, cu timpul am ajuns să estimez din ce în ce mai bine vârstele copiilor altora. Cel mai mare dintre cei trei avea aproape opt ani. Mezinul să fi avut vreo șase. Ce copii frumoși, m-am gândit în timp ce îi admiram în holul restaurantului.

Tocmai îmi luasem masa de seară, una foarte încărcată și mult prelungită, împreună cu niște prieteni lângă un orașel de litoral situat la nord de San Francisco. Mă pregăteam să țin un seminar care avea să se desfășoare în următoarele trei zile și știam că fusesem cam distant în timpul cinei. Stând în capul mesei, conversațiile parcă ar fi avut loc fără mine. Mă simțisem ca un observator. Toți ceilalți își găsiseră repede câte un partener de discuție și se angrenaseră în dialoguri despre

carieră, dragoste și planuri de viitor. Îmi amintesc că m-am întrebat dacă mi-am ales intenționat acel loc la masă, ca mod de a evita participarea directă, dar de a mă bucura totuși de prezența unor prieteni vechi. Nu o dată m-am trezit privind prin ferestrele înalte și dreptunghiulare care mă despărțeau de marea ce se izbea de dig. Minteă îmi era concentrată asupra prezentării pe care aveam s-o susțin în seara următoare. Ce cuvinte trebuia să aleg pentru deschidere? Cum să determin un public atât de variat, cu credințe atât de variate, să-mi acorde atenție în legătură cu un străvechi mesaj dător de speranță pentru momentul istoric pe care îl trăim?

– Hei, cum merge treaba? m-a întrebat omul cu copiii și bijuteriile când m-am îndreptat spre el.

Salutul neașteptat al unui străin m-a readus în prezent. Am zâmbit și am dat din cap.

– Nemaipomenit, am răspuns fără să stau pe gânduri. Se pare că aveți niște ajutoare pe cîste, am spus, arătând spre copii.

Omul a rîs, apoi ne-am pomenit vorbind despre bijuteriile lui, despre lucrările de artă ale soției sale și despre cei patru copii ai lor.

– Am fost moașă pentru fiecare dintre copiii mei, mi-a spus. Am fost primii ochi pe care i-au văzut când au venit în această lume. Măinile mele au fost primele care le-au atins trupurile.

Ochii îi străluceau în timp ce îmi vorbea despre cum au crescut copiii. În câteva clipe, acest om pe care îl întâlneam pentru prima dată mi-a descris miracolul nașterii pe care el și soția sa îl experimentaseră împreună de patru ori. Am fost imediat emoționat de încrederea pe care mi-o arăta și de sinceritatea vocii cu care îmi împărtășea detaliile intime ale nașterii.

– Este ușor să aduci un copil pe lume, a adăugat.

„Este ușor pentru tine s-o spui“, m-am gândit. „Ce-ar spune soția ta dacă aș întreba-o despre cum este să naști?“ Imediat după ce am avut acest gând, s-a apropiat de noi o

doamnă. Mi-am dat seama că este soția lui. Erau genul acela de parteneri de cuplu care arată de parcă fac parte unul din celălalt. Doamna mi-a aruncat un zâmbet călduros în vreme ce își petrecea brațul pe după mijlocul soțului său. I-aș fi admirat operele artistice expuse pe pereții holului chiar dacă nu m-aș fi oprit să vorbesc cu soțul ei. Știind deja răspunsul la întrebarea pe care intenționeam s-o pun, am vorbit primul.

– Sunteți mama acestor copii frumoși?

Mândria din ochii săi a vorbit în locul ei înainte de a fi deschis gura.

– Da, sunt. Sunt mama *tuturor celor cinci*.

Cu zâmbetul larg pe care îl naște privilegiul de a fi petrecut ani de zile împreună cu o persoană, ea a râs și și-a îmbrățișat soțul. M-am prins imediat. Cel de-al cincilea copil era chiar el. Apoi l-a luat în brațe pe cel de-al patrulea și cel mai mic dintre copii, un băiețel de probabil doi ani. Întrucât acesta se agita, mama l-a așezat în picioare pe podeaua de la intrarea în restaurant. Copilul s-a apropiat de tată, care l-a ridicat cu o singură mișcare și a început să-l lege. Băiețelul își ținea trunchiul vertical pentru a-și putea privi tatăl direct în ochi și a rămas așa pe tot timpul conversației. Evident că mai făcuseră asta de multe ori.

– E ușor să ai băiat, a zis el pentru a relua conversația de acolo de unde o lăsasem înainte de apariția soției. De obicei, a adăugat. Când sunt gata, nu prea mai poți face multe pentru a-i opri. Țâșnesc afară!

Încă ținând copilașul în brațe, omul a făcut un gest prin care imita un jucător ce prinde o minge.

Am râs cu toții când el și soția s-au privit unul pe celălalt. Apoi, un aer de liniște i-a înveșmântat pe cei doi și pe copiii lor. Există situații când exact la momentul potrivit ne iese în cale cineva care spune exact cuvintele menite să aducă la suprafață amintiri și să trezească posibilități care dormitează în fiecare dintre noi. Eu cred că, la niveluri nonverbale, fiecare

CUPRINS

<i>Efectul Isaia</i>	5
<i>Începuturi</i>	6
<i>Introducere</i>	11
1. Trăim zilele descrise de profeții	18
2. Cuvinte pierdute ale unui popor uitat.....	41
3. Profețiile	63
4. Unde, fluvii și drumuri	96
5. Efectul Isaia.....	125
6. Întâlnire cu abatele	134
7. Limbajul lui Dumnezeu.....	155
8. Știința omului	187
9. Vindecarea inimilor, vindecarea națiunilor	227
<i>Mulțumiri</i>	263
<i>Cărți de Gregg Braden apărute la Editura For You</i>	269